

Când te-am văzut, Verena...

Mihai Eminescu

Când te-am văzut, Verena, atunci am zis în sine-mi
Zăvor voi pune minții-mi, simțirii mele lacăt,
Să nu pătrundă dulce zâmbirea ta din treacăt
Prin ușile gândirii, cămara tristei inimi.

Căci nu voiam să ardă pe-al patimilor rug
Al gândurilor sânge și sufletu-n cântare-mi;
Și nu voiam a vietii iluzie s-o sfarmi
Cu ochii tăi de-un dulce, puternic vicleșug.

Te miri atunci, crăiasă, când tu zâmbești, că tac:
Eu idolului mândru scot ochii blânzi de șarpe,
La rodul gurii tale gândirile-mi sunt sterpe,
De cărnurile albe eu fălcile-ți dezbrac.

Și pielea de deasupra și buzele le tai.
Hidoasa căpătană de păru-i despoiată,
Din sânge și din flegmă scârbos e închegată.
O, ce rămase-atuncea înaintea mintii-mi? Vai!

Nu-mi mrejuiai gândirea cu perii tăi cei deși,
Nu-mi pătrundeai, tu idol, în gând vreodinioară;
Pentru că porți pe oase un obrăzar de ceară,
Păreau a fi-nceputul frumos al unui leș.

Oricât fii mlădioasă, oricum fie-al tău port,
Și blândă ca un înger de-ai fi cântat în psalme,
Sau dacă o heteră jucând băteai din palme,
Priveam deopotrivă c-un rece ochi de mort.

De dulcea iscodire eu mă feream în laturi.
În veci cătam în suflet mânia s-o întărt,
Ca lumea ș-a ei chipuri să-mi pară vis deșert
De muierești cuvinte și lunecoase sfaturi.

Ușor te biruiește poftirea frumuseții,
Ziceam - și o privire din arcul cel cu gene
Te-nvață crud durerea ființei pământene
Și-n inimă îți bagă el viermele vietii.

Venin e sărutarea păgânei zâne Vineri,
Care aruncă-n inimi săgețile-ndulcirii,
Dezbărbătează mintea cu vălul amăgirii -

POEZII ONLINE

Deci în zădar ți-i gura frumoasă, ochii tineri.

Decât să-ntind privirea-mi, ca mâni fără de trup,
Să caut cu ei dulcea a ochilor tăi vrajă,
În porțile acestea mi-oi pune mâna strajă,
De nu atunci din frunte-mi mai bine să mi-i rup.